

JARÐARFÖR Gunnars prófasts Gunnarssonar fram fór að Hálsi hinn 13. nóvember f. á. Tveim dögum á undan hafði líkið verið sókt að Ljósavatni, þar sem hann hafði andast hinn 21. október, svo sem vjer áður höfum skýrt frá í blaði voru. Áður líkið var flutt burt frá Ljósavatni, hjelt hjeradsprófaturinn, Benedikt Kristjánsson í Múla, húskvedju þar á staðnum og voru þar nærstaddir yfir sex tugir manna. Að Hálsi byrjaði sorgarathöfnin á því, að sunginn var sálmurinn 220. í messusöngsbókinni. Því næst flutti Björn prófastur Halldórsson í Laufási húskvedju, en að því búnu, meðan líkið var horið út í kirkjuna, var sunginn sálmurinn 155. Í kirkjunni fluttu þeir sína líkræðuna hvor, síra Gunnar Ólafsson í Höfða og Benedikt prófastur Kristjánsson. Síðan var byrjaður sálmurinn „Allt eins og blómstrið eina“ og þá úthafið líkið til grafarinnar, suður og vestur af kirkjudyrum við hlið síra Þorsteins sáluga Pálssonar, tengdafaður Gunnars prófasts. Þá er líkkistan hafði verið lögð niður í gröfina, mælti síra Björn Halldórsson fram vers nokkur við grafarbarminn og jós síðan líkið moldu. Á líkkistunni var skjöldur og á grafskripti, er síra Björn í Laufási hafði samið, en Indriði gullsmiður Þorsteinsson á Víðivöllum grafið. Greptrunardaginn var gott veður, kyrt og bjart með nokkru frosti. Við útförina var fullt hundrad manna, en ætla má að hálfu fleiri hefðu verið þar nærstaddir, ef eigi hefði hamlað snjóatíð og ófærð, sem verið hafði hin mesta nokkra hríð að undan förnun og allt fram undir sjálfan útfarardaginn. Fyrir þá sök var þess engin von, að aðrir kæmu enn þeir, sem skammt áttu til að sækja. Þó höfðu allflestir af sóknarbændum Gunnars prófasts, og þar á meðal nokkrir frá hinum fremstu bæjum í Bárðardal, brotizt langa og erfiða leið, til þess að fylgja honum og þjóna til grafarinnar. Það orð hefur lengi farið af Bárðdælingum, að þeir væru einhverjir hinir beztu menn og ræktarlegustu við presta sína, og þótti enn mega þess kenna ljós merki, þar sem sá fjell frá, er þeim nú hafði síðast flotnast; enda höfðu þeir og þar fengið þann prestinn, er óvíst er að þeir hefðu kosið nokkurn annan framar, þótt þeir hefðu mátt kjósa um alla menn. En skamma stund auðnaðist þeim hans að njóta og þess skaða munu þeir verða langminnugir, sem von er til; því það mun og almæli í þingeyjarsýslu, að eigi hafi þar, svo langt sem menn til muna, verið á bak að sjá nokkrum þeim manni, er orðið hafi alþýðu manna jafn harmdauði, sem Gunnar prófastur Gunnarsson fyrir allra hluta sakir.

Það er hvorttveggja, að minning þvífisks manns er í sjálfri sjer þess makleg, að henni sje rækilega á lopt haldið, enda höfum vjer og fyrir satt, að þeir sjeu næsta margir, sem minnst hans með kærleika og miklum söknuði í hinum nánari og fjarlægari byggðarlögum landsins. Fyrir því viljum vjer og auka því við þessi sá minningarorð, að gjöra almenningi þegar kost á að sjá grafskriptina eptir hann og versin, er mælt voru fram yfir gróf hans, þar sem hlut að eigandi náungar eptir ósk vorri hafa eptirlátid oss þetta hvorttveggja og gefið sitt leyfi til, að vjer ljætum það koma lesendum blaðs vors fyrir sjónir.

1. RITAÐ Á LÍKKISTUSKJÖLDINN.

Hjer er sofnadur hinstum blundi
Gunnar prófastur Gunnarsson.
Hann fæddist 11. marz 1839;
prestvígðist 27. ágúst 1865;
varð prófastur 1871;
gekk að eiga jungfrú Valgerði Þorsteinsdóttur
29. september 1865;
sá á bak fimm af sex börnum,
er honum varð með henni auðið;
andaðist 21. október 1873.

Allir, sem hann kenndu, máttu elska' og heiðra
vilja hans og starf, vizku hans og dygð,
hreinan kærleika og helga kappsmini.

Þar sem hann hneig, hníga sáu
ástmenn og ættmenn yndi hugljúfast,
líð fá fósturjörð hin líðbezta son
og Guðs kristni Guðs helju.

Harður er harmur að hljóta að missa
mann svo mætan á miðju skeiði;
en gott er slíkum, þá er Guð býður,
hjeðan að ganga inn í hans fögnuð.

2. MÆLT FRAM VIÐ GRÖF

GUNNARS prófasts GUNNARSSONAR.

- Ó, hvað vjer misstum mikla gjöf,
hve myrk og djúp er þessi gröf
og döggvuð dýrum tárur!
Hver veit að meta, eins og er,
hið orðna tjón, er hörmum vjer?
hver lýsir sorg og sárum?
- Og hver má fylla höggvið skarð
í harmþrunginna vana garð?
hver brjóstmeið þeirra bæta?
hver bætir Sion brostinn vörð?
hver bætir snauðri fósturjörð
hinn missta soninn mæta?
- Það gjöra verður, Guð vor! þú,
sem gafst það lán, er tókst þú nú;
það getur annar enginn.
Þú sjálfur einn þvíforka mátt,
að oss sje hann, er ljezt svo brátt,
til góðs af heimi genginn.
- Að sjá í dauðans hníga haf
svo hjálpsamlegan vonarstaf,
svo ungan, fríðan, frjóan, —
sú raun oss yrði eigi bær,
ef eigi vissum, Faðir kær!
að það varst þú, sem sló hann.

- Og slóst hann, til að hefja' hann hæst, 9'
en hjálpa þeim, er svall það næst
að sjá hann fölfan falla,
svo mikilleik vjer þekkjum þinn,
að þitt er ríkið, mátturinn
og dýrðin daga alla.
- Æ, djúp er gröfin, Drottinn minn!
en dýpri' er vísdóms auður þinn,
og hærri' er himnaríki.
Það huggar oss, þótt hjer sje allt
á hveli jarðar breyskt og valt
og vænstar vonir svíki.
- Það huggar oss, að höndin þín
er heilög stoð og verkin sín
hún veit að verja meinum:
þú megnar snúa myrkri' í ljós,
á meðal þyrna vekja rós
og Sion sonu' af steinum.
- Vjer styðjumst þá við styrkan arm,
þótt stígum fram á grafar barm;
því Guð vor allra gætir.
Hann græðir barna sinna sár
og sjerhvert þerrar harmatár;
já, allt hann einn oss bætir.

Hann skípa mun sinn vissa vörð
um vini, kristni' og fósturjörð,
er missti mæta soninn.
Til góðs hann öllu getur stýrt
og gjörir svo, það kennir skýrt
oss trúin vor og vonin.

- Í þeirri von og þeirri trú.
Vjer þá að lyktum kveðjum nú
vorn hjartans blíða bróður.
Í himins frið og Föður hönd
vjer selum hans og vora önd
og segjum: Guð er góður.
- Já, hann er góður, hann oss gaf
það hjarta' í brjósti, er drekkur af
hans kærleiks ljúfu lindum;
og hann gaf Einkasoninn sinn,
að sælan veg í himininn
og eilíft frelsi syndum.
- Svo taki holdið hvíð í jörð,
en hólpinn andi þakkargjörð
á himni honum færi,
sem Guð og Faðir allra er
og innan skamms að sagna þjer
mun veita' oss, vinur kær!